

Hver tredje plejefamilie vil adoptere plejebarnet

Af Simone Okkels, Lørdag den 22. marts 2014, 20:00

Den tætte relation mellem plejebarn og -familie gør, at mange plejefamilier ønsker at adoptere plejebarnet. Petra Hansen og hendes mand ønskede at adoptere, men en oplevelse fik dem til at gå bort fra ideen.

En duft af kaffe breder sig i køkkenet hen over vitrineskabet med mågestellet og børnetegningerne på køleskabet. På væggen hænger portrætter af kunstnerne – både de biologiske og dem i pleje – over plakater med dyr, der vil lære dig at stave. Petra Hansen har været plejemor i 19 år. Udover sine to egne børn, som for længst er flyttet hjemmefra, har hun og hendes mand, Alfred Hansen, to børn i aflastning og to børn i fuldtidspleje; børn som de ser som deres egne. Faktisk knyttede de sig så tæt til fuldtidsplejebarnet, Esben, at de overvejede at adoptere ham.

Læs også: [Børns Vilkår fyret som bisidder for etiopisk pige](#)

Og adoption er noget som én ud af tre plejefamilier ønsker, viser en velfærdsundersøgelse, som Ankestyrelsen har offentliggjort. Den tætte relation, der opstår, og ønsket om at skabe stabilitet for barnet, får plejefamilierne på de tanker, fremgår det af undersøgelsen – tanker, som Petra Hansen kan genkende.

»Hvor man dog knytter sig til sådan et barn. Jeg kunne slet ikke løsrive mig fra ham. Om jeg talte i telefon eller handlede, så hang han på mig. Det var mig, der fik det første smil, det første grynt – jeg fik det hele. Jeg følte på et tidspunkt, at det var mig, der havde født ham,« fortæller Petra Hansen:

»Vi kom til den konklusion, at vi gerne ville beskytte ham fra mange ting i den her verden. Han var meget sensitiv og gjorde intet væsen af sig i børnehaven. Da han var omkring seks år, kom vi frem til, at den måde, vi bedst kunne beskytte ham på, var ved at adoptere ham.«

En solstrålehistorie – og et nederlag

Esben var ikke det første barn, der kom i pleje hos familien. I 1995 fik parret deres første barn i fuldtidspleje på gården. Han blev det, Petra Hansen kalder en solstrålehistorie. I dag er han flyttet hjemmefra og har det godt. Men der var lang vej dertil, som det nu engang ofte er med børn i pleje. Da Petra og Alfred Hansen sagde farvel til drengen, fik de en anden i aflastning. Ham har de stadig, men snart skal han på efterskole.

»Vi kunne mærke, at vi brændte for at gøre noget mere for de her udsatte børn,« siger Petra Hansen. Derfor tog parret imod endnu et fuldtidsplejebarn, før de fik Esben. Men kommunen kendte ikke tilstrækkeligt til barnets baggrund, så det endte med, at familien måtte kaste håndklædet i ringen.

Læs også: [Ni børn frygtet mishandlet hos plejefamilie](#)

»Det var en streg i regningen. Men vi var nødt til at se på, hvad vi magtede, for børnene bliver i høj grad påvirket af, hvor de vokser op. Vi var ikke klædt på til den opgave, og kommunen anede ikke, han havde de diagnoser, det viste sig, han havde,« siger hun.

Ikke længe efter fik parret tilbuddet om at tage imod den fem måneder gamle Esben. I dag er han ti år og trods sin tilbageholdenhed som lille, er han i dag en ferm musiker, som ikke er bange for at stå på en scene.

Men han er stadig familiens plejebarn. Adoptionen blev aldrig gennemført.

»Forældrene har jo intet gjort«

»Vi ringede til kommunen og sagde, at vi gerne ville adoptere ham. De mente, at det var en god idé. Vi arbejdede

med det i halvandet år, for det var jo stadig hans biologiske mor og far, der havde forældremyndigheden. I det tidsrum kom bedsteforældrene så på banen,« fortæller Petra Hansen.

Bedsteforældrene higede efter at se barnebarnet, og Petra Hansen og hendes mand lukkede døren op. Stille og roligt gik det op for Petra Hansen, at hun ikke kunne adoptere Esben.

»Mine følelser var fuldstændig i oprør. Det her kan du simpelthen ikke. Forældrene har jo intet gjort. Du har selv to store børn. Det gik op for mig, at jeg ikke kunne tillade mig at adoptere Esben. Det var ikke at udvise empati over for andre,« siger hun.

Han ankom direkte fra fødegangen

Samtidig med at bedsteforældrene begyndte at besøge Esben og holdt både jul og fødselsdag med plejefamilien, fik Petra og Alfred Hansen tilbuddet om at få en ny lille dreng i fuldtidspleje. Sophus ankom direkte fra fødegangen. En dreng de har knyttet sig lige så meget til, men som aldrig ville kunne adopteres af dem.

Læs også: [Anbragte børn bliver ikke inddraget i deres egne sager](#)

»Det var på det tidspunkt, hvor det var allervarmest med at adoptere Esben. Men vi ville aldrig kunne gøre det samme for Sophus. Han har tre biologiske søskende, alle spredt rundt i plejefamilier, som ikke har tænkt sig at adoptere børnene. Så ville Sophus være den eneste i flokken, og han ville blive taget væk fra det søskendesamvær, som kommunen tilbyder børnene,« forklarer Petra Hansen.

»Da vi tog imod den her lille dreng, fik jeg sat punktum i sagen. Hvis vi adopterede Esben, ville det have følger for Sophus senere hen. De børn har nok med i forvejen. Da blev det nemt at træffe beslutningen.«

Ofte fortryder Petra Hansen, at hun ikke gjorde det. Men så tænker hun, det ville skabe forkerte kontraster, være egoistisk over for bedsteforældrene og måske ødelægge det skrøbelige forhold plejefamilier har med de biologiske forældre.

Biologiske forældre står i vejen

I Ankestyrelsens velfærdsundersøgelse svarer flere familier, at de biologiske forældre står i vejen for en adoption. Mange af dem ønsker ikke at bortadoptere, og i Danmark kan man kun tvangsfjerne et barn, hvis barnets forældre varigt er uden forældreevne. Det vil blandt andet sige, at de ikke møder op til planlagt samvær med barnet, som kan være helt ned til tre kvarter om måneden – det, Esbens far er blevet tildelt. Moderen har fået to timer hver fjerde uge og overholder dette.

Forældreperspektivet fylder for meget i den danske anbringelsespraksis, mener autoriseret psykolog Anne Blom Corlin, der de seneste otte år har arbejdet som selvstændig konsulent i supervision, undervisning og terapeutiske opgaver inden for plejefamilieområdet.

»Det biologiske ophav er vigtigt, men vi skal også se på den tilknytning, der dannes mellem plejefamilie og plejebarn. Der er ofte meget godt at hente. Derfor burde børnene stadig have muligheden for at bevare kontakten til plejefamilien ved en hjemgivelse,« siger Anne Blom Corlin.

Ved en hjemgivelse er det de biologiske forældre, der bestemmer, om barnet må holde kontakten til plejefamilien.

»Det ville jeg ønske kunne blive mere fleksibelt, så man kunne bevare og værne om den gode relation som noget værdifuldt, barnet kan tage med sig,« siger Anne Blom Corlin.

Adoptioner kunne være en mulighed, medgiver hun plejefamilierne i Ankestyrelsens undersøgelse. Men i så fald skulle de være åbne.

»Jeg kan godt lide tanken om, at der stadig er kontakt til forældrene og mulighed for samvær. Det kan have sine fordele, at forældremyndigheden bliver flyttet over til plejeforældrene, som har meget svære betingelser i forhold til medbestemmelse i børnenes liv. I nogle tilfælde ville det være en bedre løsning. Især for de børn der er anbragt tidligt.

En hjemgivelse ville være som en ny anbringelse for dem. Kunne man lave åbne adoptioner på en måde, hvor der er rummelighed om forældrene, tror jeg, det for mange børn kunne være mest hensigtsmæssigt.« Den påstand er formanden for Plejefamiliernes Landsforening, Jens Vegge Bjørck, uenig i. Han mener ikke, man kan sikre barnet stabilitet eller bedre kår gennem en adoption. »Man skal lade børnene bo i de plejefamilier, de bor i. Foretager man åbne adoptioner, er mor og far ikke mor og far længere – det er plejefamilien. Det er forvirrende, og det er det eneste, der ændrer sig ud over arveregler og vores lønforhold,« siger han.

Skal vi arbejde gratis?

Og det kan være problematisk, mener Jens Vegge Bjørck, fordi plejebørn netop har brug for den ekstra støtte, de får ved at være i pleje.

»Den kommunale forpligtelse til at støtte plejefamilierne med vederlag bortfalder helt, ligeså gør støtten til børnene. Hvem skal så sikre supervision og betale for specialskoler? Man giver kommunerne et incitament til at pålægge os at adoptere og på den måde få os til at arbejde gratis,« siger han.

Læs også: [Plejefamilier kritiseres for at mangle uddannelse](#)

Den frygt har Petra Hansen ikke. Selv om hun gik bort fra tanken om adoption, mener hun, at det for mange plejebørn kan være den mest hensigtsmæssige mulighed.

»I familier, hvor et eller to børn allerede er blevet tvangsfjernet, burde det andet eller tredje barn blive bortadopteret fra fødslen. Sådan ville de være bedre tjent med,« siger Petra Hansen.

Rapporten »Adoption som indsats« udarbejdet af SFI i 2008 konkluderer, at der er fordele ved at adoptere i stedet for at anbringe, når det sker tidligt i barnets liv.

»Når man adopterer børn på et tidligt tidspunkt, sker der normalt en stærk tilknytning, og så er der stor garanti for, at adoptionsforholdet ikke går i stykker. Dette kan også overføres til plejefamilier. Hvis barnet har levet under skadelige forhold længe, kan det give store udfordringer for plejefamilierne,« siger Mogens Nygaard Christoffersen, seniorforsker ved SFI og forfatter til rapporten.

Resultaterne viser, at de adopterede børn har en bedre udvikling kognitivt, socialt, fysisk, emotionelt og adfærdsmæssigt, end børn der hjemgives eller anbringes i pleje, fordi de vokser op i et ressourcestærkt miljø med forældre, der vil dem.

Læs også: [Socialpædagoger: Politikerne svigter familieplejen](#)

»Når barnet bliver adopteret, får barnet og plejeforældrene en sikkerhed for, hvor barnet skal være de næste mange år, og plejeforholdet bliver omdannet til en livslang relation,« siger Mogens Nygaard Christoffersen:

»Man skal se på, hvad der tjener barnet bedst.«

Derfor er adoption heller ikke altid svaret. At der skal tages hensyn til det enkelte barn både ud fra alder og problematik, lægger også Børnerådets formand, Per Larsen, vægt på.

»Det skal vurderes i den konkrete sag. Man må endelig ikke ende med, at et barn bliver kasterbold, og man skal heller ikke glemme, at der er nogle stærke bånd mellem børn og deres biologiske forældre uanset hvad. Vi skal hele tiden tage afsæt i, hvad der er bedst for barnet,« siger han.

Det var også det, der i sidste ende fik lagt låg på Petra og Alfred Hansens ønske om adoption. Børnene skulle sikres de bedste kår. Som plejebørn på gården med mulighed for at se deres bedsteforældre, så ofte de lyster, og mulighed for at se forældrene det, der kan lade sig gøre, får børnene opfyldt deres ønsker. For som Petra Hansen siger:

»Det handler om at skabe nogle gode unger.«

Petra Hansens og hendes families rigtige navne er kendt af redaktionen. De optræder anonymt af frygt for, at plejebørnene kan blive taget fra dem, da den biologiske mor intet kender til deres adoptionsplaner.

Websitet anvender cookies til at huske dine indstillinger, statistik og at målrette annoncer. Denne information deles med tredjepart. [Læs mere](#)OK